

SLOVENSKI NAROD.

Izbija vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne pet- vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Deželni zbor kranjski.

(XI. seja dne 15. januarja 1887.)

Dr. Mosche poroča v imenu finančnega odseka o računskem zaključku deželnega zaklada za l. 1885. Došlo je **33.000 gld. več**, kakor se je izdalo. Gotovine je ostalo 66.813 gld., zastankov 290.019 gld. v kapitalih ima dežela 874.250 gld., v posestvih vrednost 84.400 gld., v inventaru 12.989 gld. Vsa imovina torej znaša 1.328.472 gld. Dolgov je v končnih zastankih 166.109 gld., kaže se torej v primeri s skupno imovino končna imovina **1.162.363 gld.**, katera se je torej v primeri s končno imovino l. 1884, ki je znašala 1.155.233 gld., **povečala za 7130 gld.** (dasi so se deželne naklade znižale po narodnem deželnem zboru lansko leto od 21% na 18%). Nemci pa le vpijejo, kako slabo gospodarja narodna stranka deželnega zbora. Op. por.) Računski zaključek se odobri in se potem še v sprejme po dr. vitez Bleiweis-Trsteniškem nasvetovani predlog, da se imajo v računskem zaključku natančno imenoma objavljati vse deželnim uradnikom dovoljene nagrade in podpore.

Dr. Mosche poroča o računskem zaključku zemljišno-odveznega zaklada za l. 1885, iz katerega je razvideti, da se je koncem l. 1885 primanklej tega zaklada, oziroma deželni dolg za zemljišno odvezo zmanjšal za 226.252 gld. Koncem leta 1884 znašal je namreč 6.092.413 gld. Koncem leta 1885 pa 5.866.160 gld. Računski ta zaključek se odobri in potem v sprejme resolucija finančnega odseka, da naj deželni odbor deželnemu računskemu uradu naroči, da se izdelajo računski zaključki tega zaklada v jasni, vsakemu razumljivi obliki.

V imenu finančnega odseka poroča dr. Mosche o končno veljavni uredbi najnižje dopuščene priklade na neposredne davke za zemljišno-odvezni zaklad, ter nasvetuje:

Deželnemu odboru se nalaga ter se pooblaščuje:

1. da temeljito razjasnovaje pravno stališče ter ob enem naglaševaje gospodarstveno deželno

bêdo prosi c. kr. vlado, da v predruženje dogovora z dne 29. aprila 1876 (zak. od 8. maja 1876 drž. zak. št. 72) glede končnega uravnanja minima priklade na neposredne davke za zemljišno-odvezni zaklad tako privoli, da se ta s 15% na polni predpis vseh neposrednih davkov določi, — da potem dotični dogovor pri obveljani določbe sklene, da ostane tudi v prihodnje predruženje tega minima odvisno od slučajne spremembe splošnih merodajnih dačnih postavkov, — kakor da pridobi pritrjenje visocega državnega zastopstva in Najvišjo sankcijo za to sklenjeno priklado na neposredne davke;

2. da v slučaju, ko bi te privolitve ne bilo mogoče doseči, dotični dogovor sklene z ustanovljenjem minima na 16% neposrednih davkov.

Poslanec Luckmann vpraša v splošni obravnavi, kako da se redni davki zmanjšujejo, izredni davki pa povisujejo. Finančni svetnik Golf, katerega pač ni umestno pošiljati v deželni zastop, ker je potrebno, da se govornik vsaj nekoliko umeje, da ne govori le za-se, je nekaj govoril, pa ga menda celo stenografi, poleg njega sedeči, neso razumeli. Menda je hotel povedati, da je uzrok manjših dohodkov iz rednih davkov ta, da se po elementarnih neugodah odpisujejo, podlaga za preračunavanje davka pa je čisti donesek. Potem se v sprejmo nasveti finančnega odseka brez daljšega razgovora.

Baron Schwegel poroča v imenu finančnega odseka o pomankanji prostorov v Ljubljanski bolnici in blaznici. V vsem njegovem jako obširnem ustnem poročilu, v katerem pa se je govornik Bog zna kolikokrat ponavljal v jednom in istem, veje skozi in skozi duh deželne vlade zdravstvenega oddelka alias dr. Keesbacher-ja, kateri se je v zdravstvenih razmerah Ljubljane in dežele proglasil nezmotljivega, s prijaznim sodelovanjem njemu naklonjenih višjih faktorjev. O blaznici na Studenci čital je baron Schwegel iz dopisa v sedanjem času tolikrat imenovanega sanitetnega oddelka, da je blaznica na Studenci: „nur eine Irrendetinationsanstalt und dass die Steuerträger ihr Geld hinausgeworfen haben“. Mislimo, da se tako pač ne piše samoupravnemu deželnemu odboru in prav žalostno

je, da se kaj takega čita v avtonomnem deželnem zastopu. To pač ni ton, v katerem se dopisuje, samoupravnemu zastopu dežele, od strani deželni vladi podrejenih organov, kakor je dr. Keesbacher. Mej drugimi citati je omeniti tudi, da se kopališče, katero je pa dežela od vlade prevzela, imenuje „ein Schandfleck für ein öffentliches Institut“. Dasi tudi mi, kakor poznejši govorniki naše narodne stranke, priznavamo, da ta naprava za sedanj čas ni umestna, vendar moramo še jedenkrat čudom ponavljati, da bi takega tona ne bili pričakovali.

Baron Schwegel po receptu dr. Keesbacherjevem nadalje razpravlja, kako bi se vladi ustreglo v tej zadevi. Treba bode, da se vsaj deloma izvrši, kar vlada zahteva, najmanje **135.000 gld.**

V to naj bi se porabilo nekaj novih dohodkov, ki jih dobiva dežela od naklade na žganje, da bi se po žganji zblazneli nesrečneži saj spravili v blaznico. Baron Schwegel misli, da bi se za prizidanje v blaznici na Studenci potrebovalo 100.000 gld., mesto Poljanske podružne bolnice naj se zida nova za 15.000 gld. Za napravo novega kopališča in prostora za razkuževanje v deželni bolnici in za popravo sedanjega blazničnega oddelka v deželni bolnici pa 20.000 gld. Baron Schwegel nasvetuje: a) V blaznici na Studenci naj bi se dozidala dva trakta za 70 bolnikov; b) Vsi blazni, ki so v stari blaznici pri deželni bolnici, naj se premestijo na Studenec, prostori stare blaznice pa naj se porabijo za navadne bolnike, posebno za opazovalne sobe in za posebne sobe 1. in 2. razreda za plačujoče bolnike; c) bolnica na Poljanah naj bi se odpravila in poslopje prepustilo deželni prisilni delavnici; skrbeti pa je, da se za infekcijske bolnike zida nova bolnica izven mesta; d) v deželni bolnici naj se napravi novo kopališče in prostor za razkuževanje, potem pa tudi naprave za vodovod. (Dalje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 19. januarja.

Češko namestništvo je prepovedalo osnovo nemške obrtne zveze za Češko, ker je v pravilih

LISTEK.

Undina.

(Spisal André Theuriet; poslovenil Vinko.)

IV.

(Dalje.)

„Zadnjič sem bil sila brezpameten,“ deje Jacques naglo, „prišel sem vas prosit, da mi odpustite.“

Ona mu molče stisne roko ter odgovori stoprav čez par trenutij: „Hvala! Dobro da ste prišli, kajti jaz bi bila neutolažljiva, ako bi bila ločena v razporu.“

„Ločena?“ mrmra Jacques, „nameravate li odpotovati?“

„Vsekako... V tem časi me vedno moji stari žele nazaj... Ako bi zavrnila njih povabilo, razdvojila bi se ž njimi in to bi ne bilo prilično očetu, ki se zanaša na mojega deda, da bi našel za me hasnovito preskrbljenje.“

Te besede izgovorila je s posmehljivim poudarkom.

„Zakaj,“ pravi Jacques, „prepuščate drugim, da delajo za vas? Mislil bi, da ste dovolj nezavisni, da sami sklenete ter izvolite.“

„O,“ odgovori ona, „bodem že znala govoriti, ako bi me silili h kakemu sklepu. Toda, saj imam še časa,“ pristavi smijoč se, „do te ure prosilci še neso nič kaj posebno oblegali naših vrat.“

„Jaz pa vendar menim, da poznam vsaj jednega,“ veli Jacques.

Ona ga gleda zdaj ozbiljno, zdaj neverjetno. „Vi se šalite, kaj ne da?“ pravi tiho. „Toda govorite dalje, to mi je zabavno.“

Uprla je bila roko ob mizico ter se mehnično igrala z vazo za cvetice.

„Ne šalim se,“ odvrne Jacques, „poznam jednega.“

Antoinettina roka se odmakne od vaze in iz očij jej je videti hipna nepokojnost.

„Res,“ jecljala je, „ali je res kateri?“ Jacques prikima.

„Kdo more ta biti?“ pravi ona z malosrčnim glasom. Izgovorivši te besede, pa je lice skrila mej cvetjem ter dolgo dihala njega vonjavo.

„To je seveda moj prijatelj Evonyme,“ odgovori Jacques.

Ona plane kvišku, burno sune nazaj svoj stol ter Jacquesa osorno pogledavši reče:

„Evonyme? Ali vas je prosil, da bi govorili zanj?“

„Ne,“ jeclja Jacques, vzrujan od skoro tragičnega izraza v deklitnem obličju. „Mislil sem si... zdelo se mi je, da sem opažal...“

„Da me ljubi? In vi ste prevzeli nalogo, da govorite zanj? Tisočkrat vam hvala!“ — Postala je bila zelo blede in sklenene roke tresle so se jej krčevito.

„Odpustite!“ drzne se Jacques reči, „bil sem grozno usiljiv, a bodite uverjeni, da Evonyme...“

Ona mu ne da izgovoriti. „Evonyme!“ zakliče burno, „meni mrzi Evonyme... To mu lahko poveste, kakor bi mu i jaz povedala, ako bi se bil osebnó potrudil sem!“

„Še jedenkrat vas rotim,“ zatrjuje Jacques, „da mi ni naročil, naj govorim v njega imenu.“

„Zakaj,“ pravi ona z ihtečim glasom, „zakaj pa mi govorite o njem? Zaradi stave ali roga-joč se?“

Njene oči so bile zalite od solz. Obrnila je Jacquesu hrbet ter čelo pritisknila na steklo v oknu. Nastal je za jeden hip molk. Mladenič se jej približa za nekaj korakov ter hoče iz nova poskusiti zmoto razložiti.

„Gospodična!... Antoinetta!“ kliče jo.

„Pustite me,“ šepne ona, ne ovrži se, „biti

izrečeno, da k njej lahko pristopajo tudi obrtni zadruge, kar je pa protipostavno. Namen te zveze bi bil v prvi vrsti nasprotovati nemško-avstrijske obrtnje zvezi, katero je osnovala gospodarska stranka.

V **ogerskem** državnem zboru je sedaj budgetna debata. Opozicija hudo napada vlado, vladna stranka jej pa jako slabo odgovarja. Finančni minister sam je priznal, da je položaj jako težaven, čeravno še ni obupati. Predlagal je konvertovanje nekaterih državnih dolgov. Opozicija pa misli, da konvertovanje ne bode imelo uspeha. Govori se, da je grof Szapary le zategadelj predlagal, da se bode malo lepše poslovil s svojega mesta. Ko bode budgetna debata končana, bode odstopil. Če Tisza ne bode mogel dobiti nobenega finančnega ministra, bode sam začasno prevzel vodstvo tega ministerstva.

Vnanje države.

Cankov se je izrazil proti deputaciji **Bolgarov** bivajočih v Carigradu, da se nadeja, da se bode bolgarska kriza v kratkem s pomočjo turške vlade rešila.

Dočim je „Nord“ dal razumeti, da bi se morda **Rusija** zadovoljila z volitvijo vojvode Leuchtenberškega bolgarskim knezom, trdi poloficijozno „Novoje Vremja“, da Rusija sedaj nikakor ne želi volitve bolgarskega kneza, ampak le imenovanje vzhodnorumelijskega guvernerja, kateri bi iz Plovdiva provizorično vladal Bolgariji. Kot kandidat za vzhodnorumelijsko guvernerstvo imenuje se knez Dondukov-Korzakov. Kar se tiče osebe vojvode Leuchtenberškega, je omeniti, da rodovina Leuchtenbergov izvira od pastorka Napoleona I. znanega Evgena Beauharnaise. Sedaj so trije vojvode Leuchtenberški in so vsi sinovi vojvode Maksimilijana in velike kneginje Marije, hčere carja Nikolaja. Najstariši, vojvoda Nikolaj Maksimiljanovič Leuchtenberški, je rojen 1843. leta in je ruski generalni lieutenant, srednji princ Evgen rojen je 1847. leta in je ruski generalni major, mlajši princ Jurij rojen je 1852. leta in je bil poročen s princesinjo Terezijo Oldenburško in je od 1883. leta udovec. Najmlajši bil bi nekda ruske vladi najpovoljnejši za bolgarskega kneza. Omeniti je, da so vsi trije principi Leuchtenberški dosedaj brez moških naslednikov, četudi sta dva oženjena, najmlajši pa že udovec.

Tovariši Soldatovičev so umorili znanega pristaša **srbške** napredne stranke okrožnega glavarja v Valjevu, Lazarja Djokića. Tudi v drugih krajih so poslednji čas hajduki več oseb otropali in umorili.

Volitve so na **Grškem**, kolikor je dosedaj znano, za vlado ugodno izpale. Voljeni so vsi ministri. Vodja opozicije Delijanis je tudi voljen.

Pri vsprejemu predsedstva ruske gospodarske zbornice izrazil je **nemški** cesar svoje obžalovanje, da je državni zbor zavrgel vojaško predlogo, ki je bila velike važnosti za ohranjenje miru. To ga je hudo užalilo na njegove stare dni. Dovoljenje vojakov na tri leta z vojaškega stališča ne zadostuje. Cesar je izrekel nado, da bode novi državni zbor vsprejel predlogo nespremenjeno in željo, da bi bilo delovanje deželnega zbora uspešno.

Položaj na **Kreti** je jako kritičen. Mej prebivalstvom vlada velika nezadovoljnost. V noči od 9. na 10. januarja so Grki zažgali trdnjavo Niskopi in pregnali turško posadko. Govori se, da se proglasi obsedno stanje.

Belgijska vlada misli zbornicama predložiti zakon, s katerim se bode prepovedalo izvažanje konj, in zakon zastran preskrbljenosti vojaških potrebščin v slučaju vojne. Vlada bode svoji predlogi utemeljevala s tem, da dogodki ne smejo najti Belgije nepraviljene, kakor 1870. leta.

Danska vlada je nalašč razpisala nove volitve za državni zbor po zimi, da ne bi mogli k volitvam kmetski volilci, ki vedno za opozicijske kandidate glasujejo. Opozicija se pa nadeja, da tudi

to vladi ne bo nič pomagalo, ker so zadnji čas mnogi vladni pristaši pristopili k opoziciji, kajti spoznali so, da vladno postopanje nikakor ni pravično.

Afganska vlada poklicala je Heratskega guvernerja v Kabul, kjer ga čaka smrtna kazen, ker je nekda bil z Rusi v zvezi in se je sovražno obnašal proti Angležem. Tako poroča Severno agentstvo.

Težave v **angleškem** ministerstvu se vedno množijo. Na Irskem se vladi ni posrečilo zboljšati stanja. Govori se že, da vlada pripravlja nov zakon, kako bi se red na Irskem napravil s posilnimi sredstvi. Tak zakon bode pa v parlamentu vzbudil burne debate in je še dvomljivo, če bi bil vsprejet. Lord Churchill se pa bolj približuje Gladstonu. Pisal je namreč radikalnemu poslancu Russelu, da se bode vedno prizadeval doseči večjo varčnost v državnem gospodarstvu in je pripravljen z vsakim vzajemno delovati, da se to doseže, naj bode katere koli stranke. Ko je Gladstone zvedel o tem, pisal je Russelu pismo, v katerem jako hvali dobre namere Churchilla, če tudi je njegov politični nasprotnik. Vlada se zategadelj boji, da bode lord Churchill si prizadeval vreči jo v zvezi z liberalci.

Prof. Fran Erjavec.

(Dalje in konec.)

Sprevod pomikal se je od stanovanja v Via Veturini po Via Croce in gosposki ulici in Travniku v jezuitsko cerkev, kjer so zapeli po končanih cerkvenih obredih pevci pod vodstvom starega pevovodje g. Antona Hribarja „Jamica tiha“ tako izvrstno, da so petje celo nenašinci občudovali ter se zelo laskavo o njem izrazili. Od tod pomikal se je zopet, sprevod v istem redu po Travniku in gosposkih ulicah do Cattarinijev ga trga, kjer je šolska mladina mrtveca zapustila, tu poslovala se je tudi druga gospoda, dočim je velika množica spremljala pozemelske ostanke prerano umrlega prof. Erjavca do pokopališča, ki je še skoro pol ure hoda oddaljeno od označenega trga. Ko je tu župnik Wolf končal dotične molitve pri odprtem grobu, nastopi vitez Tonkli in vzame zadnjič slovo od prerano umrlega Frana v imenu goriških Slovencev in vse Slovenije. Žal, da se nam ni posrečilo dobiti nagrobni ta govor v svoji celoti, radi tega hočemo tu navesti le glavne misli in črte, kolikor so nam ostale v spominu.

Britka naloga — jemati slovo od prijatelja, odličnega učenjaka, uzonega rodoljuba za vselej; s tužnim srcem vsprejel je govornik to nalogo in nerad, a veže ga k temu ljubezen do prijatelja in spoštovanje do odličnjaka in naroda, ki je izročil danes materi zemlji toli odličnega sina. Ta izguba je za slovenski narod britka, nenadomestljiva. Ranjki bil je čist značaj kakor zlato, učen kakor malo kdo, delaven, marljiv, in vendar skromen, pohleven. Dasi se ni posebno pečal s politiko, ni naroda za stopal niti v državnem niti deželnem zboru, naredil je zanj vendar več, mnogo več, nego mi vsi skupaj. Na to je podal govornik nekoliko črtic iz življenja ranjkega Erjavca ter poudarjal posebno, da mu moramo Slovenci tukaj hvaležni biti, ker je pri vsem tem, da so mu bile drugod boljše in lepše službe na ponudbo, vendar ostal pri nas in mej nami, kjer je postal naš sodeželan, naš brat. Kako je bil čislán drugod, kaže to, da je bil že imenovan profe-

sorjem na vseučilišči ter članom jugoslovanske akademije znanosti in umetnosti.

Kompetiral je tudi za mesto ravnatelja na tukajšnjem učiteljski in da si ni mesta dobil, priznala se je vendar uradno njegova veljava v taki meri in s tako besedo, da moramo biti ponosni nanj. Koliko je delal tukaj v mestu za narod, vedo najbolje oni, ki so imeli priliko opazovati ga. Slovenska šola in otročji vrt sta zavoda, katera je takorekoč on ustvaril, Goriški ljudski posojilnici bil je duša. A tudi pri drugih društvih je pomagal po moči, sploh kazal se je povsod pravega sina naroda in cerkve, kateri pripadamo vsi Slovenci.

Tužnim srcem jemlje govornik slovo od prerano umrlega uzonega rodoljuba ter pravi: Frane, z Bogom, počivaj v miru!

A mi, nadaljuje gospod vitez, osrčimo se, združimo se še tesneje, tukaj pri odprtem grobu pokojnega rojaka in sobrata obljubimo, da hočemo s podvojenimi močmi delati v blagor domovini in milemu narodu našemu, da popolnimo mesto, ki se je spraznilo po ranjkem Erjavci. Zato na delo in sursum corda!

Nato smo se ločili od našega ljubljence, od našega Frana, ločili za zmirom, a duh njegov ostane vedno mej nami, njegovi nauki nam bodo vedno sveti, ti nas bodo vodili, da ne zgrešimo pravega pota.

Da dopolnim po možnosti to poročilo, ne smem zamolčati propovedi kateheta na tukajšnji realki, katera je veljala šolski mladini; iz nje je razvidno pač jasno, kako so čislali ranjkega vsi krogi. Gospod katehet poudarja stoprv, da je vaje govorniki na tem mestu le o vsebini evangelijski, a danes je primoran pečati se z drugo žalostno dogodbo, ki se je te dni pripetila, to je s smrtjo našega preljubljenega Erjavca. Govorniku ni namen, naštevati vseh zaslug ranjkega profesorja, le to želi, da bi ucepil v srca mladini neminljiv spominček hvaležnosti do njenega dobrotnika. V najlepši dobi pobrala nam je smrt našega ljubljence, profesorja Erjavca, in kar še bolj greni veliko zgubo, je to, da se je zvršilo to tako naglo, nepričakovano, kajti „tela praevisa minus feriunt“, pravi sv. Gregor. Mož, kateri je bil še pred kratkim mej nami v teh svetih prostorih, ki je še pred par dnevi spolnjeval, kar velevala mu stan, kateri je v sredo dopoldne svoje dijake poučeval, — je mrtev, črna prst pokriva že njegove zemeljske ostanke, prof. Erjavec počiva v mrzlem, tihem grobu. Ni ga več mej živimi moža, katerega smo po vsi pravici imenovali ponos našega zavoda; sedaj ne bje več ono blago srce, ki je bilo toli uneto za blagor dijakov, za blagor svojega in drugih narodov, ki je bilo uneto za vse, kar je dobro, plemenito in npravno. Zaprta so ona usta za vselej, iz katerih so — kakor iz neusahljivega vira — prihajali v toliki meri modri nasveti in opominje, temeljiti nauki in strokovnjaška veda. Sedaj miruje ona desnica, katera je spisala toliko izvrstnih knjig, mej njimi tudi takih, ki so mladini posvečene, ki je spisala toliko sestavkov in različnih spisov. Mrtva je ona plemenita duša, oni skušen mož, ki je živel vedi in umetnosti, katerega je toliko korporacij in humanih zavodov, domačih in zunanjih literarnih društev imenovalo predsednikom,

hočem sama.“ In ko on hoče dalje govoriti, trdo udari z nogo ob tla ter vzkrikne: „Ne, idite!“

On se jeden hip obotavlja, potem pa naglo prime za klobuk ter gre. Antoinetta je nepremično stala na istem mestu. Več ur je preteklo, večer je nastopil in gosta tema je bila v sobi.

Ko je Celina prišla odpirat zatvore, menila je od kraja, da je šla Antoinetta ven, tako tiho je bilo. Najedenkrat ihtenje prodere temo.

„Antoinetta!“ krikne Celina preplašena ter siloma odpre zatvore, „kaj pa ti je, ljubo dete moje?“

V nerazločnem mraku našla je deklico vso solzno, tičeto mej blazinami naslonjačevimi. „Pusti me!“ zakliče Antoinetta plaha kakor ranjena žival, in ne da bi kaj rekla, ubeži v svojo sobo.

V.

Jacques je prebil noč, sedeč pri odprtem oknu, Mehanično je opazoval jasno zvezdnato nebo in temno drevje v parku stare opatije, mej tem, ko se cvrčki škripali ter v dalji zapoznel voz težko drdral po velikej cesti. Potem je zaprl oči in prizor v vrvarske ulici stal je zopet razločno pred njim. Še vedno se mu je zdela, da diha sladko

vonjavo jasmira in čajevih rož, da čuje tresenje kovinsko čistega glasu Antoinettinega ter vidi njene zelene oči, svetlikajoče se v temi. Ponovil si je sleherno besedo, katero je izgovorila, iskal odgovorov, katere bi bil moral dati ter si očitil, da jih ni našel o pravem času. To ob omamo sluha in vida meječe stanje trajalo je skoro celo noč. Spal je samo jedno uro in jedva se je dan zaznal, že je bil na poti proti pristavi Val-Clavinskej.

Našel je Evonyma že po konci, zapenjajočega dokolenke v spalnej sobi — in to je bila v istini soba filozofova, ki se ni dosti zmenil za priljeznost. Star kovčeg ležal je v kotu, na pobeljene steni visela je haskiška kapa, klobuček iz Pirenejev in stara popotna torba, mej dvema rodbinskima slikama na nasprotni strani pa je bila v stojalu za knjige cela biblijoteka: Montaigne, Pascal, La Fontaine, biblija in hoja za Kristom. Dva stola in železna postelja, to je bila vsa premočnina; namesto tega pa je dajalo odprto okno razgled na pokrajino jutranje svežo, na travnike, ribnike in gozde.

„Dobro jutro!“ zaklical mu je Evonyme nasproti, „pojdi z mano v Santenoge, pokažem ti tamkaj lepo pokopališče...“

„Govoril bi rad s tabo par besed“, pravi

Jacques; „stvar se tiče resnobnih zadev. Poslušaj torej pazljivo in odgovori mi odkritosrčno... Ljubiš li gospodično de Lislovo?“

„Kaj praviš?“ vsklikne Evonyme, debelo pogledavši s svojimi otročjimi očmi, „če jo ljubim? Staviš mi čudno vprašanje. Če jo ljubim? Moj Bog, mogel bi jo ljubiti kakor kdo drugi, kajti Antoinetta je mična deklica, dasiravno prenapeta... Toda stoj! tisti dan, ko si ti prišel, vela je taka milotna sapica po vrvarske ulici in lahen dih bi bil utegnil zadostovati, da... toda prišel je preudarek in dvom in vsi tisti krilati bogovi ljubezni izgubili so se.“

„Z jedno besedo“, pravi Jacques z glasom, od nepotrpežljivosti tresočim se, „ali nesi nikdar misli na to, da bi Antoinetta vzel za ženo?“

„Za ženo? Kako si vendar hiter! Seveda mislim zdaj pa zdaj na žentev... Glej, jaz se zdim sebi kakor ura v stolpu, katera vsako uro prenaša nove sanje; na deski s številkami je odmenjena tudi ura za sanje zakona, in vsak dan se kazalo ustavi pri njej ali pa vsaj gre preko nje... A kaj je ta ura, ako družih najst obiskujejo saajske podobe, ki z ljubeznijo kar nič nemajo opraviti?“

(Dalje prih.)

pravim in častnim udom. Istinito, kar je pisal Horac o sebi, mogel bi ranjki Erjavec, moremo i mi o njem reči: „Exegi monumentum aere perennius.“ Da, spominkec stanovitni, ki bode trajal dlje nego ruda, ustanovil si je Erjavec v naših srcih.

Ime Erjavčeve, tega ljubljene in mnogoštevaneža moža, večletnega profesorja na našem zavodu, zapisano naj bode globoko v naša srca, zapisano naj bode globoko in neizbrisljivo v srca real-kine mladine; nepozabljeno naj bode ime Erjavce, kajti največja nehvaležnost je polna pozabljenost...

Redke prednosti — žal, da ne morem jih niti površno navesti —, prednosti, katere ga odlikujejo toliko v familiji kot očeta in katere občudujemo pri njem kot člani človeške družbe, iste prednosti in izborna svojstva dičijo ga kot učitelja učeči se mladini, kateri je posvetil največ dni svoje dobe, kateri je posvetil svoj trud, svoja dela, skrbi v polni meri, v pravem zmislu besede do zadnjega dne svojega življenja. S tem pokazal se je pravega prijatelja in dobrotnika šolske mladine ter si ustanovil za služen spomenik hvaležnosti in ščovanja v njenih srcih.

Predragi! Dasi nema mladina po smrti njenih učiteljev do njih mnogo dolžnosti, veže jo do njih vender še jedna vez, jedna dolžnost, t. j. dolžnost hvaležnosti, a ta najde le v enem sredstvu svoj izraz — v molitvi, zato itd.

To je le površna vsebina lepi propovedi do učeče se mladine, kateri se stavi v izgled prof. Erjavca. Tedaj tudi s tega mesta predstavljal se je ranjki Erjavec od kompetentne strani z dovoljenjem nepristranih oblastij kot uzor v šolskem, socialnem, verskem, družinskem in v vsakem oziru. Tako sodijo moža možje, ki so ga dobro in natanko poznali.

Končavši to žalostno poročilo kličemo i mi: Frane, z Bogom! Počivaj v miru!

Domače stvari.

— (XIII. seja deželnega zbora kranjskega), ki je bila danes, bila je krajša, nego se je mislilo, ker nekatere vladne predloge še niso tiskane. Za preložitve in popravilo ceste mej Mokronogom in Laknicem dovolilo se je na predlog finančnega odseka (poročevalec prof. Šuklje) 1500 gld. podpore, za preložitve Blejske ceste 1500 gld. in še lansko leto dovoljenih 500 gld.; za uravnavo potokov Šujca in Dobrovka 1000 gld.; ribiškemu društvu kranjskemu 50 gld. podpore; Mateju Hubadu za obiskovanje konservatorija na Dunaji podpore 100 gld. Fotografu B. Legeporterju na Bledu dovoli se za izvršitev geoplastičnega zemljevida Gorenjske 200 gld. podpore. Načrt zakona o ribištvu se odstopi deželnemu odboru, ker nedostaja slovenskega teksta in torej ni mogoče sklepati. Občini Vipavi in podobčini Vrhpoljski dovoli se pobiranje občinske naklade po 2 gld. od hektolitra stočenega piva, dasiravno je baron Schwegel temu nasvetu ugovarjal. V deželni odbor izvoli se za namestnika mesto odstopivšega dr. Dolence dr. viteza Bleiweisa Trsteniški in potem se seja sklene. Prihodnja seja je v petek, zadnja bode v soboto.

— (Slovenski poslanci v deželnem zboru štajerskem) imajo pač neugodno stališče. V neznatni manjšini so in niti konservativci ne podpirajo njih predlogov. V včerajšnji seji predlagal je finančni odsek, da se nemškemu šulferajnu iz deželnega zaklada da 2000 gld. za nepokrite troške za zgradbo šolskega poslopja na Slatini. Poslanec Jerman je jako dobro ta predlog pobijal, poudarjajoč, da se dogovor mej krajnim šolakim svetom in šulferajnom ne strinja z zakonom, da se bode za slovensko deco onemogočil pouk v materinem jeziku, da se državno sodišče dosledno drži načela, da se mora ljudska omika vršiti le v materinem jeziku. Naposled predlagal je poslanec Jerman: Deželni odbor se pooblašča, da dovoli krajnemu šol. svetu na Slatini za zgradbo od nemškega šulferajna nezavisne čveterorazrednice 2000 gld. podpore. Jermanov predlog ni dobil zadostne podpore, kajti zanj glasovala je le petorica slovenskih poslancev. Finančnega odseka predlog pa se je vsprejel z veliko večino (zanj glasoval je tudi klerikalec Stadlober) in tako se bode z žulji slovenskega kmeta zidala šulferajnska šola na Slatini. O ti „uboga gmajna“!

— (Vrhnjski župan.) V današnji seji deželnega zbora izročila se je prošnja 14 občinskih odbornikov Vrhnjskih, naj se odstavi dosedanji župan Lenassi od poslovanja in se izroči županovanje najstarejšemu občinskemu odborniku. Prošnja se je izročila upravnemu odseku.

— (Dragi odborniki.) Pri zadnjih dopolnilnih volitvah na Vrhniki zmagali so nemškutarji in spravili s 6 glasovi večine štiri odbornike v občinski zastop. A ta zmagala bila je draga, kajti stala je 1200 gld. Vsak nemčurskih odbornikov stane torej 300 gld., kar ni malo in morebiti tudi ne preveč, kajti g. Obreza je rekel: „Saj je prav, da pride denar mej ljudi!“

— (Pisateljskega podpornega društva) zabavni večer bode jutri točno ob 8. uri v steklenem salonu v Čitalnici na čast gg. deželnim poslancem.

— (Nepotrjena konfiskacija.) Z ozirom na zadnjo notico o tej zadevi nam piše prijatelj našemu listu: „Dovolite, da Vas opozorim na to, da je zadnja nepotrjena konfiskacija druga, katero je doživel „Slov. Narod“. Prva ima pa še jako zanimivo zgodovino. Bilo je koncem 1876. ali početkom 1877. l. — v času najhujšega pritiska Widmannove vlade, ko ni bilo tedna, da ni bil „Slov. Narod“ 2—3 krat zaplenjen — ko mi je nekega večera ranjki Jurčič tožil, da si ne upa več najnedolžnejšega dopisa ali notice natisniti. Sedela sva sama v Tavčarjevi gostilni, in pokazal mi je Jurčič dopis iz Črnomlja, v katerem je nekdo tožil, da davčni organi rubijo celo grozdje na traji. „Če to natisnem bom pa zopet konfiskovan!“ je pristavil. Meni je šinila misel v glavo. „Koliko staviš, da ne bo dopis konfiskovan, če meni prepustiš redakcijo istega?“ sem vprašal. „Stavi, kar hočeš! Konfiskovan bo vender le!“ Stavila sva menda dva ali tri litre vina, in jaz sem takoj v krčmi spisal nov dopis v obliki „prošnje za svet“, češ, pri kateri instanci naj se pritožimo, ako se nam zarubi grozdje na trti — in ali je to zakonito ali ne? Sledil je na to odgovor uredništva, ki se je skliceval na dotične postavne naredbe, ki prepovedujejo mobilarno eksekucije na „fructus pendentes“. V dopisu ni bil nihče imenovan, ni bilo nobene polemike, nego povedan bil je goli factum in razpravljano pravno vprašanje — pa državni pravnik je imel tedaj stroge ukaze — list je bil konfiskovan, in jaz sem stavo zgubil in plačal. Da bi sodnija utegnila konfiskacijo ovreči, o tem se nam niti sanjalo ni — najstari ljudje se tega neso spominjali — pa kako smo bili zavzeti, ko teden pozneje deželna sodnija — predsednik Gertscher — v istini konfiskacije ni potrdila. Sedaj je pa Jurčič stavo plačal — in v svojem veselju menda še nekaj litrov več! —s—

— (Poročil) se je danes g. Janko Žirovnik, nadučitelj v Gorjah, z gospodično Katarino Mayrjevo, iz znane rodoljubne Mayrjeve obitelji v Kranji.

— (Premeščen) je okrajni sodnik Josip Dilema iz Krka v Kormin.

— (Tat Abraham Diamant ujet.) Tatu, ki je pri gospej Gariboldijevi toliko pokral, ujeli so včeraj in glavna zasluga za to gre pač žandarmerijskemu vodji Lovretu Ježovniku na Zidanem mostu. Pregledovaje poštni vlak št. 7 zapazil je namreč v tretjem razredu sumnega potovalca. Ježovnik ga vpraša, kje ima svoje izkaze, na kar mu tujec pomoli vizitnico s tujim imenom, na katerej pa je bilo, kakor je žandarmerijski vodja v bitrici čital, s svinčnikom zapisano „ime Diant“. Ker je vlak mej tem povpraševanjem začel odhajati, Ježovnik tatu ni mogel prijeti, a brzojavil je v Celje, naj tatu primejo. Toda v Celji ga neso prijeli, pač pa na Pragerskem, kjer ga je prijel žandarmerijski vodja Peterlin, ga danes jutraj ob 5. uri v Ljubljano pripeljal ter takoj izročil na Žabjak. Pri tatu našli so vse ukradene dragocenosti in ves denar, vse vkupe, kakor se je še le včeraj zvečer konstatovalo v nominalni vrednosti 44.000 gld. — Z Dunaja došla je tukajšnji policiji fotografija tatu Diamanta, iz dopisa pa je razvidno, da je Abraham Diamant jako nevaren član mejnarodne tatinske zveze, kakor tudi njegov brat, ki je bil v dan tatvine v Ljubljani navzoč in katerega je bila policija že prijela, a ga potem kot nesumnega izpustila. Sedaj je pobegnil, ne ve se kam.

— (Tatvina.) Nek delavec iz Brezic ukral je včeraj zvečer krčmarju Janezu Vodecu v Židovski stezi 36 gld. gotovega denarja, shranjenega v miznici. Tat pobegnil je najbrže v Trst.

— (Nova pošta) otvori se dne 1. februarja v Soči. Imela bo vsakdanjo zvezo z Bolcem.

— (Vabilo.) Načelnštvo podružnice družbe sv. Cirila in Metoda za „Beljak in okolico“ vabi prav uljudno vse ude na shod, ki bode dne 30. januarja l. 1887 na Brnci (Firnitz) v Kern-

maierjevej (prej Lautmanovi) gostilni ob treh popoldne. Dnevni red temu shodu bo: 1. Razgovor o zavarovalnih zavodih. 2. Deklamacija: a) Svetinja. Zložil Gorazd. b) Pobožna predica. Posl. Fr. Krek. 3. Šaljiv govor. 5. Posamični nasveti in predlogi. Mej posamičnimi točkami pevajo Šent-Lenartski in Brnski pevci in svira Loška godba. Shoda se smejo udeležiti le udje družbe sv. Cirila in Metoda in sicer brez ustopenine. Pobirali pa se bodo prostovoljni doneski v prid družbe pri ustupu. Oni, ki še žele družbi pristopiti, storé to lahko pri tej priliki.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

London 18. januarja. Volilcem v Liverpoolu rekel je Göschel: Angleška deluje kakor Nemčija za mir in ne bode nikdar zaradi kake dinastije Evropi neprilike delala. Nikdar ni bila za to, da bi se Aleksander Battenberg zopet volil in ne bode ničesar ukrenila, kar bi jo ločilo od drugih vlastij. Nasproti bolgarskemu vprašanju sicer nikakor ni brezbržna, a ni njena naloga, da bi pričela inicijativo. — Pri gledališni predstavi lokalnega dramatičnega društva Irelie začul se klic: Gor! Nastal velik strah in gneča. Sedemnajst osob, večinoma žensk, mrtvih.

Atene 18. januarja. Izid novih volitev kaže za vlado 30—40 glasov večine.

Narodno-gospodarske stvari.

Vrednostno značilo namestu kovanega denarja?

Ali bi ne kazalo, da bi se odpravil kovani denar, pa da se bi rajši plačevalo s papirjem, ki bi v sebi imel določeno vrednost? To vprašanje se lahko stavi v vsakdanjem življenju in tudi narodno-gospodarsko znanstvo se rado bavi z njim. Sloveči, duhoviti a večkrat tudi nejasni L. pl. Stein govori zadnjič o tem v petem natisu svoje „finančne vede“. Papirni denar — pravi on — sega s svojo močjo v vse, kar je koli v zvezi z gospodarskim življenjem, zato pa je sredstvo in element za vse, čemur sploh služi razvoj dobrih reči. S to službo, katero papirni denar more opravljati po svoji prirodi, dana je vsebina tistega, kar imenujemo idejo papirnega denarja. Veliko moč pa, katero ima, je treba tehtati po polji, na katerem se razodeva. Papirni denar se prav živo razlikuje od kovanega denarja. Z višjega stališča se opaža razlika ta: glede vsega, kar opravlja denar, je človeško občestvo pri kovanem denarju zavisno od slučaja, kolikor je dragocenih kovin, pri papir. denarju pa si država lahko tega faktorja, ki ga na vsak način potrebuje za svoje življenje, naredi, kolikor se jej ga ljubi. Če v državi vlada kovani denar, pa država nima zlata, nima srebra, mora ga kupiti od tega, kateri ga ima a poprej mora za to trdo delati. Ker je zlato in srebro v zemlji različno nanešeno, se po tej razliki tudi bogastvo razdeli, bogastvo, ne da bi se bilo zanj delalo; to stori, da se v jednej deželi brez truda to najde, kar se drugje more šele pridobiti z najhujšimi napori obrtnosti in trgovine. Te dragocene kovine so dobre reči, toda so take, da bi se brez njih tudi lahko živelo, če bi se hotelo. Zlata in srebra je treba imeti za promet, dokler se še sklepajo pogodbe o prometu, in kdor ima zlata in srebra, od njega je vedno tisti zavisen, kdor ga nima. Ali načelo kovanega denarja — vprašuje L. pl. Stein — res kaže gospodarsko oliko, mari ne stoji višje tista država, ki se čuti zadosti močno, da si po svoji volji priredi papirni denar in s tem prav isto dosega, kar se dosega s kovanim denarjem? Saj je že sedaj tako, da se gospodarski razvitek države meri po tem, koliko je vrednostnega papirja stopilo namesto denarja, koliko papirnega prometa namesto plačevanja z denarjem! Kaj „chek-i“ in bankovci ne opravljajo tegega, za kar je bilo poprej treba zlata in srebra? Ali se ne godi že sedaj, da je tista država v gospodarskem življenju najmočnejša, katera ima za podlago svojega notranjega prometa vrednostne papirje, da potem na druge države upliva s preostajajočim kovanim denarjem, in ali se ne ima po vsej pravici za znak skromnih gospodarskih razmer, če prebivalstvo le še zlato ali celo srebro za plačilo jemlje, ceniti pa ne zna vrednostnega papirja? Ali je za zmirom treba, da se države v tako važnem delu svojega življenja, kakor je stvar z denarjem in plačevanjem, vezati dajo na takšno debelo tvarino, — saj ji že sedaj pri obtekanju vrednost, pri jemanju in dajanju, treba plačati sploh le še razlike teh mejsobnih terjatev, kakor nam to v velikej meri kažejo „Clearing Houses“ in obračunajoče banke, v malej meri pa vsak trgovski konto. In če jaz stotisoe in stotisoe lahko prevedem s pomočjo številk brez kovine, zakaj naj bi stotino, ki se obračunuti ne da, poplačal baš z zlatom in srebrom, a ne s papirjem? A tudi to se ne godi, kjer je plačevanje zadosta razvito; tudi za teh sto se izda „chek“ ali menica, pa če se ta dva imata izplačati, ne zgodi se to v zlatu in srebrom, nego v vrednostnem papirju, v bankovcih. Seveda se namesto tega vsak hip lahko dobi

zlat ali srebrn denar, ali nihče se ne zmisli, da bi zahteval neokretno kovino namesto okretne papirja. Zakaj naj pa potem za denar po postavi velja le tisto, česar rajši ne vzamem, če morem? Pravijo sicer, da je pri kovini varnost večja; toda če imam vrednost dragocene kovine, to ona ni varna zavoljo kovine same, nego zato, ker se lahko zanašam, da bodo drugi isto vrednost pripoznali in za dobro vzeli. Ali ni tako pri dobro založenih bankovcih? Če je, potem obtekanju vrednosti v takih bankovcih ni potreba kovine. Res, da za papirni denar ni prave obveznosti, z njim si plačati dati; če pa se vendar v prometu resnično in brez zaprek za plačilo jemlje, čemu bi potem še kovine potreboval namestu takega papirnatega denarja? (Konec prih.)

Mnogoletna opazovanja. Proti slabosti želodca in pomanjkanju slasti do jedi, sploh pri vseh želodčnih boleznih se pristni Moll-ovi „Seidlitz-praški“ zelo odlikujejo od drugih sredstev, s svojim prebavljenjem pospešujočim in želodec okrepujočim uplivom. Cena skateljci 1 gld. Po poštnem povzetju razpošilja jih vsak dan A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po delu zahtevaj vedno izrečno Moll-ove preparate z njega varstveno znamko in podpisom. 3(19-1)

„LJUBLJANSKI ZVON.“

Gld. 4.60. (933-21)
Gld. 2.30. — Gld. 1.15.

Umrli so v Ljubljani:

14. januarja: Cecilija Šuha, nadgeometrova žena, 45 let, Hrenove ulice št. 7, za jetiko.
15. januarja: Marija Klopčič, kuharica, 41 let, Sv. Petra cesta št. 64, za jetiko.
16. januarja: Peter Tavželj, mestni ubožec, 69 let, Karlovska cesta št. 7, za katarom v črevesu. — Matija Snoj, umirovljeni župnik, 80 let, Sv. Petra cesta št. 13, za oslabljenjem. — Fran Draller, hišni posestnik, 70 let, Rožne ulice št. 11, za spridenjem možganov.
17. januarja: Janez Hafner, pismonoš, 48 let, Žabjak št. 6, za jetiko.

V deželni bolnici:

14. januarja: Marija Močnik, gostija, 80 let, za starostjo.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
18. jan.	7. zjutraj	742.27 mm.	-5.6° C	sl. svz.	obl.	
	2. pop.	743.06 mm.	-1.2° C	sl. szh.	obl.	0.03 mm.
	9. zvečer	743.04 mm.	-3.2° C	sl. szh.	obl.	

Srednja temperatura - 3.3°, za 1.3° pod normalom.

Dunajska borza

dne 19. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta . . .	81 gld. 45	kr.
Srebrna renta . . .	82 „ 20	„
Zlata renta . . .	112 „ 35	„
5% marcna renta . . .	99 „ 70	„
Akcije narodne banke . . .	870 „	„
Kreditne akcije . . .	290 „ 30	„
London . . .	126 „ 55	„
Srebro . . .	— „	„
Napol . . .	9 „ 98 1/2	„
C. kr. cekini . . .	5 „ 94	„
Nemške marke . . .	62 „	„
4% državne srečke iz l. 1854 . . .	250 gld. 130	75 „
Državne srečke iz l. 1864 . . .	100 gld. 167	„
Ogerska zlata renta 4% . . .	101 „ 55	„
Ogerska papirna renta 5% . . .	91 „ 40	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig. . .	105 „ 50	„
Dunava reg. srečke 5% . . .	100 gld. 117	„
Zemlj. ob. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi . . .	125 „	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice . . .	100 „ 25	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice . . .	100 „ 25	„
Kreditne srečke . . .	100 „ 174	25 „
Rudolfove srečke . . .	10 „ 18	50 „
Akcije anglo-avstr. banke . . .	120 „ 110	75 „
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. . .	214 „ 50	„

Zahvala.

V preveliki žalosti, v katero nas je utopila nenadna zguba našega

FRANA.

nam je bilo v milo tolažbo občno na najsijajniši način izraženo sočutje in ogromna udeležba pri sprevodu zemskih njegovih ostankov; zato se iz dna svojih prtihih sre zahvaljujemo vsem preblagim deležnikom, posebno c. kr. višji realni in drugim učiliščem, slavnim društvom Ljubljanskim, Zagrebškim, Tržaškim, Goriškim in drugim, prijatelju-pevovodji, povcem, govorniku na grobu i. t. d., vsem, vsem ohranimo neminljivo iskreno hvaležnost, katerej pa ne najdemo zdaj, ko smo se omanjeni po veliki nesreči, pravega srčnega izraza. Bog plati!

V Gorici, dne 17. januarja 1887.

Žalujodi družini
Erjavec-Ferfila.

Praktikant

iz boljše hiše, slovenščine in nemščine zmožen, se tako vsprejme v trgovini specerijskega, materialnega blaga in barv Josipa Toman-a na Ptuji. (40-1)

Prave, garantirane

voščene sveče in voščene zavitke

priporoča visokočastiti duhovščini in gospodom trgovcem po najnižji ceni

OROSLAV DOLENEC,

svečar v Ljubljani. (952-7)

Umetne (41-1)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombevanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.

Predpust 1887.

5 gld.

10 metrov **TERNO** dvojne širskosti, polvolnati, rosa, laks, bel, svetlozelen in slavnatorumen, razpošilja po poštnem povzetju (39-1)

BERNHARD TICH v Brnu, Zeljni trh 18.

Usodi zastoj in franko.

Za zimsko zdravljenje!

Nova napolnitev

medicinalnega

(ki se pa ne sme zamenjati s tovarniškim ribjim oljem)

ribjega olja.

Pristno in jedino zdravilno.

1 steklenica 60 kr., dvojne velikosti 1 gold.

Prodaja (802-13)

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

CACAO

in

ČOKOLADA

VICTOR

SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajski razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856-38)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

VABILO

5. rednemu občnemu zboru

„Kmetске posojilnice Ljubljanske okolice“ v Ljubljani,

kateri bode

dne 23. januarja 1887 ob 10. uri dopoldne v društveni pisarni

na Marije Terezije cesti h. št. 3 v Ljubljani.

Dnevni red:

1. Nagovor ravnatelja.
2. Poročilo blagajnika.
3. Poročilo nadzorstvenega odbora.
4. Volitev ravnateljskega odbora, in sicer:
  - a) ravnatelja,
  - b) blagajnika,
  - c) kontrolorja in
  - d) 2 namestnikov.
5. Predlogi društvenikov.

K polnoštevilnej udeležbi vabi častite deležnike najuljudneje

ravnateljski odbor.

Ljubljana, dne 11. januarja 1887. (20-3)

Naznanilo

nadzorstvenega odbora „Kmetске posojilnice Ljubljanske okolice“ v Ljubljani.

Nadzorstvo „Kmetске posojilnice Ljubljanske okolice“ je pregledalo in primerjalo letne račune za 1886. leto in naznanja, da so pregledani računi in bilanca razpoloženi na spregled v društveni pisarni, kakor to zahteva § 30, al. 3 društvenih pravil.

Ljubljana dne 11. januarja 1887.

Nadzorstveni odbor.

Spretni

zavarovalni nadzorniki

z dobrimi spričevali se vsprejmejo. — Prosilci naj pošljejo svoje prošnje generalnemu zastopstvu „ANKER“-ja, društva za zavarovanje življenja in rent na Dunaji, v Ljubljani na Turjaškem trgu št. 7. (38-1)

Priznana nepokvarjene, izvrstne

voščene sveče

izdelujejo (925-10)

P. & R. Seemann v Ljubljani.

Skušena štupa za živino

po 50 kr.

Vapešna ozdravljenja, katera so vsled rabe te štupa po izbornih in vsestransko učinkovitih lastnostih dosegli živino, zdravniki in živinorejci, storila so, da ista velja za prvo zdravilo pri vseh boleznih vsakršne domaće živine, ter se priporoča vsakemu gospodarju, naj to štupo ne rabi nemo doma samo pri vseh notranjih živinskih boleznih, ampak jo mora vedno imeti doma pri rokah. Ozdravlja vse pljučne bolezni goveje živine, kakor pljučno gužlubo, kašelj in pljučno vnetje prav temeljito. Pri napenjanju, grizenju, zabasanju, če se je več da, skaže se kot prav dobro domače zdravilo. Pri redni porabi pomagala je štupa v največ slučajih gleda nalezljivih bolezni kot odvajajoče sredstvo. Ta živinska štupa je velike koristi za vse domače živali, sesalce. Krave, ki dajejo slabo mleko, dobé že v kratkem času izvrstno mleko. Dalje rabi za čiščenje živine, kadar teleti; telčki se vidno dobro redé, ako 8 dni dobivajo to štupo. Ta štupa za živino je skušeno kri čistilno zdravilo, ter odganja vse bolezenske snovi iz telesa.

Konje varuje ta štupa trganja po črevih, bezgavk, vseh nalezljivih kužnih boleznih, kašlja, plućnih in vratnih boleznih. Pospešuje prebavljenje, čisti kri, odvaja vsako zaslezenje in nečiste snovi skozi nos in po scalu jako močno in temeljito.

Odpravlja tudi vse gliste, kakor hitro konj zboli na tej bolezni. Dalje ima tudi to lastnost, da živina zopet rada je, ako prej ni marala, ter vzdržuje konje, da so debeli, okrogli in ognjeni. Zametek z rabilnim navodom vred velja le 50 kr., 5 zametkov z rabilnim navodom samo 2 gld. (803-13)

Dobiva se v

„LEKARNI TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.